

ОСЛИКАВАЊЕ ШКОЛЕ – ТРАГ СТОТЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ

Схватите овај чланак као приједлог пројекта. Пројекта за чију реализацију постоје одређене препреке. Томе и служи овај „приједлог пројекта“, да уклони те препреке, или да их евентуално помјери до тачке која би омогућила неку врсту компромиса.

Да не околишам, ради се о идеји да се вањски зидови школе исцртају графитима! Или, за оне за које је ријеч „графити“ прегруба или не разумију њено право значење, рећи ћу: осликају. Тако би сад површан читалац помислио: „Чуј, по школи цртати спрејевима! Па, је ли он полудио?!“ Да, по школи у којој је одувијек било забрањено и потписати се на клупу! А је ли у школи икад било забрањено излагање умјетничких дјела? Није. А јесу ли графити умјетничка дјела? Јесу. То да ли су или нису графити умјетничка дјела и шта су они уопште, покушао сам објаснити у чланку под називом „Урбана умјетност“ у Орфеју број 4, мај 2003. на страни 15, па ко је пропустио да га прочита, нека сад то уради да би могао боље схватити о чему ја говорим.

Како би професор историје, Зоран Пејашиновић, волио рећи, „да би се десила Француска револуција, требала се прво одиграти револуција у главама Француза“. И, ипак се десила, ма колико то у тадашњим околностима невјероватно изгледало! А заиста, „револуција“ о којој ја говорим много је безначајнија од француске и, што је још битније, већ давно се одиграла у свим земљама уједињене Европе, којој, ваљда, стремимо! Дакле, тамо су људи већ одавно схватили шта графити значе младима и шта би могли значити одраслима, само ако пусте младе да се слободно изразе. Зато тврдим да се овдје не ради ни о чему новоме. Већ управо о још једној од многобројних области у којој смо годинама заостали за развијеним свијетом. И не само за развијеним, већ и за земљама из окружења, јер се и у њима могу видјети одлични примјери

школа гдје су у виду графита исцртани грбови тих школа, називи или нека друга обиљежја.

Сви знамо како је школа изгледала прије него што је окречена задњи пут. Није било неишаране цигле. Мишљења о таквом њеном изгледу су подијељена, али углавном због тога што су се на школи налазиле само илегалне и ружно нацртане жврљотине. Па је чак и тад био огроман број оних којима је школа била љепша са њима, него без њих. Међутим, највећи број особа с којима сам разговарао и даље сматра да би школа боље изгледала када би фасада биле живахнија и колористичнија. Тако, неријетко можемо чути коментаре да нам школа личи на „затвор“! А један телевизијски водитељ прокоментарисао је да док је школа била ишарана, „изгледала је као да су у њој ученици, док сада изгледа као да у њој нико не живи“.

Наиме, стил којем припада зграда у којој сви проводимо велики дио свог живота зове се, вјеровали или не, **БРУТАЛИЗАМ**. Брутализам је савремена архитектонска тенденција која се појавила средином педесетих година у Великој Британији, која фаворизује употребу грубих материјала (попут бетона) без прикривања техничке инфраструктуре (цијеви) и слободу равних површина. Препознајете ли нашу школу у овој дефиницији? Зграда од самог бетона и цигле, без икакве знаке живота у њој. Дакле, то је први, и највећи разлог због којег би школа, одговорно тврдим, изгледала привлачније и мање брутална, кад би добила ликовне садржаје на својој фасади.

Ти садржаји би се, наравно, налазили само у нивоу приземља, с бочних страна школе (једна од њих је окренута Булевару цара Душана, и изгледа посебно „интересантно и живописно“), а с предње стране школе (оне стране због које, усљед мањка прозора на фасади, школа носи називе типа „затвор“) било би довољно исцртати само она два потпорна

зида што се налазе са обе стране улазних врата, па да све оживи!

Друго, ових дана се све „врти“ око стоте генерације и тога да се она некако представи и остави неки траг иза себе. Па постоји ли љепши и конкретнији начин да се стога генерација представи и остави нешто својој школи него да на њене зидове остави симболе који ће је представљати кроз будућа времена? Телевизијске емисије ће проћи, рекламни панои такође, једино што ће остати, то су дјела ученика. А једно од дјела могу бити и графити, зар не?!

У сарадњи свих заинтересованих ученика и професора, могао би се направити договор, осмислити симболи и поруке који би се на фасади колористично и ненападно исцртали. Тај пројекат би сасвим сигурно могао послужити као одличан примјер сарадње ученика и професора а његов резултат не може никако бити лош!

На крају, скептицима могу само рећи да увијек постоји креч исте оне боје које је школа и данас, и за један дан би све било враћено на старо и изгледало би као да на фасади никад ништа није ни било цртано. Али, у случају да се фасаде исцртају на начин који сам предложио, сумњам да ће се наћи ико ко ће рећи да је то покварило изглед школе. У противном, ако број незадовољних буде иоле значајан, обећавам да ћу својим рукама прекречити све што је нацртано!

Кад је већ све у знаку колико видимо, неизбежних, реформи које доносе плодотворнији однос ученик-професор, либералнију наставу, једну позитивнију атмосферу у настави и школи уопште, зар не би било лијепо најавити у Гимназији те промјене на овај, умјетнички надахнут, начин?

И, наравно, мој аргумент је посљедња страна ових новина. Погледајте је. Тек након овога: прочитаног текста и виђених фотографија, формирајте свој став.